

Thư Thầy trò (18)

- Thư Thầy trò (18)
- *Tác giả:* Viên Minh - Diệu Từ

Kính bạch Thầy!

Cách đây 30 năm, trong một lần cầu siêu cho mẹ chồng con là bà TQH, Thầy đã quy y cho các anh chị em chúng con, trong đó có hai mẹ con của, con được Thầy đặt pháp danh là Diệu Từ và con gái đầu lòng của con là Diệu Huệ. Thế rồi con được tin Thầy bị nạn. Trải qua bao dâu bể của cuộc đời gia đình con cũng gặp nhiều gian truân trắc trở. Thỉnh thoảng con có hỏi thăm về Thầy thì chồng con bảo rằng, thôi đừng tìm Thầy nữa, gia đình mình đang gặp khó khăn, tìm Thầy chỉ gây rắc rối cho Thầy thôi.

Rồi cuộc sống mỗi ngày mỗi khắc nghiệt hơn. Con vật lộn bôn ba với cuộc đời để nuôi con ăn học, nuôi chồng bệnh hoạn nên không còn nhớ gì đến Đạo Pháp cũng như không còn nhắc nhở đến Thầy. Rồi đến một ngày chồng con đột ngột ra đi. Trong khi mẹ con chúng con đang bơ vơ lạc lõng trong cõi đời này muốn tìm thầy cho vui đi những nhng nỗi đau buồn nhưng không biết thầy đang ở đâu, thì mẫu nhiệm thay, hương linh anh ấy đã về dẫn đường chỉ lối cho chúng con tìm đến Thầy. Như Thầy đã biết, trong nỗi đau khổ tột cùng của cảnh tử biệt sinh ly thì con được gặp lại Thầy.

Thầy ơi, nói sao cho hết nỗi vui mừng trong lòng con những ngày đi tìm kiếm Tổ đình Bửu Long! Lần đầu tiên đến chùa mà sao con thấy thân quen quá. Con thấy thân thương từng ngọn cây cọng cỏ. Trong lòng con ngổn ngang bao tâm sự. Con mừng vì con đã gặp lại người Thầy kính yêu gần 30 năm xa cách, con mừng vì từ đây đã có người cho chúng con nương tựa về tâm linh, con mừng vì chồng con tuy đã khuất nhưng vẫn sáng suốt dẫn dắt mẹ con chúng con tìm về Thầy để nương tựa, tức là trong cõi vô hình thần thức anh ấy vẫn sáng suốt để đi tìm chánh pháp.

Nhưng Thầy ơi, lòng con vẫn cảm thấy mình có lỗi, không xứng đáng là đệ tử của Thầy. Đã bao nhiêu lần con lên trang web này để gửi thư sám hối Thầy, nhưng khi ngồi trước bàn phím, con chỉ gõ được vài dòng rồi lại xóa đi. Những lần làm lễ Trai Tăng cho chồng con, con muốn quỳ dưới chân Thầy lạy trăm ngàn lạy để tạ ơn sám hối, nhưng rồi con nhìn thấy thân tâm Thầy sao an lạc quá, lòng Thầy sao từ bi quá, đáng đáp Thầy sao ung dung tự tại quá! Con nhìn lại mình thì ôi thôi ngổn ngang trăm mối: nỗi chồng, nỗi con, nỗi mặc cảm của người đệ tử chưa làm tròn bổn phận nên con không đủ can đảm bày tỏ cùng Thầy, chỉ âm thầm quỳ lạy Thầy với bao ăn năn sám hối.

Chiều nay viết lá thư này cho Thầy, con khóc nhiều lắm, nước mắt nhòe cả mắt kiếng. Con biết Thầy không để ý để chấp lỗi của con, nhưng tự lòng con sám hối gần 30 năm qua mình đã có một người Thầy

tôn kính như thế mà chỉ vì cuộc sống cơm áo gạo tiền, đã vô tình không tìm đến Thầy. Thầy ơi, con biết Thầy sẽ không trách chúng con, 30 năm qua con đã ngập lặn trong bể khổ cuộc đời, giờ đây, con đã tìm gặp lại Thầy. Con nguyện sẽ tu tập theo chánh kiến, Phật Pháp mệnh mông và vi diệu, con mong được Thầy hướng dẫn chỉ đường. Kính chúc thầy luôn luôn mạnh khỏe.

Kính thư,

Con, Diệu Từ

Diệu Từ con,

Trải qua bao biến cố thầy trò xa cách là chuyện thường, con không nên tự trách mình làm gì. Không phải bây giờ con đã trở lại chùa rồi sao? Không phải hương linh chồng con đã hướng dẫn mẹ con con tìm được thầy đó sao? Vậy bây giờ con đã có cơ hội học đạo, sống thiền thì không nên ân hận hay mặc cảm gì nữa. Chuyện gì qua rồi cứ để cho nó qua đi. Hãy sống trọn vẹn sáng suốt định tĩnh trong lành với hiện tại. Các cháu đều đã trưởng thành rồi đừng nên lo lắng lắm.

Việc tu tập cốt yếu là luôn tự biết mình ngay trong những sinh hoạt hàng ngày, nên tình nguyện làm những công việc giúp ích cho con cháu với tình thương yêu và tâm tinh thức, đừng để rơi vào thói quen một cách vô thức hay đắm chìm trong lo âu phiền muộn. Sống vị tha nhưng luôn trọn vẹn với chính mình, tức không bị thời gian và ngoại cảnh chi phối, là bí quyết sống hạnh phúc và an nhiên tự tại trong cõi đời giả tạm này. Chúc con và các cháu thân tâm an lạc.

Thầy Viên Minh